

maatte anses, hvad jeg selvfølgelig ikke kan anerkende, for at være saa lidet formaalstjenlig, at ikke engang en Diskussion af den kunde frembringe nye og gode Momenter til den eventuelle Lov, som den høitærede Minister udsagde vilde blive fremlagt til Efteraaret, kan jeg jo ikke desto mindre ikke Andet end beklage, at vi staa paa det samme Standpunkt, — og det saameget mere, som jeg skal benytte denne Leilighed til ligeledes at minde om, at blandt de Notiser, jeg ansøgte til Fiskerilovforslaget ved dets Indbringelse, var det, at der ikke eksisterede nogen Lov i Danmark udenfor Limfjorden. Dette er jeg nødsaget til i dette Dieblit at tilbagefalde. Dengang var der en Overretsdøm angaaende Sagen med Fiskerne i Horsens Fjord, for at de ikke skulde kunne dømmes efter den Massevidde, der var gjældende for Limfjorden. Siden den Tid er denne Dom omstørtet ved en Højesteretsdom; denne staaer jo ved Magt, og for Diebliffet eksisterer der altsaa en Lov gjældende ogsaa udenfor Limfjorden, men det forringer ikke paa nogen mulig Maade Nødvendigheden af at faae en ny Fiskerilov. Evertimod, er det muligt, at der er Noget, som kan forøge Nødvendigheden deraf, saa er det netop denne Højesteretsdom, thi da der ikke en i lang, lang Mærække har været gjort Brug af den Ret, Regjeringen havde i Genhold til denne Bestemmelse om Massevidden af Net og Baad brugte i Limfjorden, have Fiskerne hele Landet rundt succesfuldt forsynet sig med Massevidder, hvoraf en Del ligefrem er utilladelig og en stor Del tvivlsom. Dette bevirker, at der for Diebliffet eksisterer en Usikkerhedstilstand, som muligen er større end nogeninde før. For ikke at blive mindet af den høitærede Formand om, at jeg kommer for langt bort fra Sagen, skal jeg slutte mine Udtalelser med den Tilføielse, at jeg har fremsat disse Bemærkninger for at staa fast, at det nu ikke længere er Folke-thinget, der bærer Skylden for Kalamiteterne i Fiskerisagen, men for Diebliffet hviler Sagen foreløbig paa den høitærede Indenrigsminister.

Jagb: Jeg har ikke kunnet komme saavidt i min Slutning, som den ærede sidste Taler. Jeg har som Medlem af Udvalget deltaget i at gjøre disse Indstillinger angaaende de forskjellige Fiskerispørgsmaal, men deri ligger hverken fra min eller Udvalgets Side nogenformelt Anerkjendelse af det Migtige af Indholdet i disse Andragender. Det er kun som en Opfordring til, at denne Sag i det Hele tages under Behandling, og at de i Andragenderne paaagebde Spørgsmaal ved denne Leilighed kunne komme under Overveielse, men ingenlunde for derved at udtale nogen Samflemning med det i Andragenderne Udtalte. Jeg finder i Modsetning til den ærede sidste Taler Anledning til at takke den høitærede Indenrigsminister, fordi han idag har givet det

Tilsagn, at Fiskerilovgivningen i en nær Fremtid skal blive Gjenstand for alvorlig Overveielse og forhaabentlig for en Behandling her i Salen. Efter den Behandling, som det tidligere Lovforslag om Fiskeriet fik, har det jo været ganske naturligt, at Ministeren ikke fandt sig stærkt fristet til paang at fremkomme med et Lovforslag, thi ihvorvel jeg langtfra billigede eller var enig i de Bestemmelser, det daværende Forslag indeholdt, saa kan det dog ikke negtes, at det er Frugten af den meget lange og grundige Undersøgelse, som Sagen havde faaet. Nu skal jeg for mit Vedkommende altfaa staa mig til No med det Øfte, den høitærede Minister har givet. Jeg vilde ganske vist ellers lige som den sidste ærede Taler have ønsket, at Fiskerisagen allerede iaar var bleven Gjenstand for nogen Forhandling her i Salen, hvoraf man kunde danne sig en nogenlunde klar Mening om, hvorledes Thinget vil stille sig til de forskjellige Spørgsmaal, som her kommer under Overveielse, og navnlig er der et Punkt i Fiskerisagen, som jeg tror vil komme til at spille en meget stor Rolle, naar overhovedet Sagen skal have nogen Udsigt til at gjenneføres, og det er, at de forskjellige Fiskeridistrikter selv faae en betydelig Indflydelse paa de Betingelser eller Vedtægter, som ville blive gjældende for deres Distrikters Omraade. — Endnu skal jeg kun gjøre den Tilføielse, at med Hensyn til det oftere idag omtalte Indstillingspunkt, Betænkningens Nr. 22, har jeg saavel som 2 andre ærede Medlemmer af Udvalget ikke kunnet være med til at gjøre den Indstilling, fordi det forekommer os, at man ikke kan henviise en Sag til Ministeren uden dog derved til en vis Grad at udtale sin Tilflutning til de Anskuelser, som indeholdes i Andragendet, og med Hensyn til dette staaer det klart for os, at det hviler paa en betydelig Uklarhed, og det synes overhovedet, som om de Spørgsmaal, der ere dragne frem, nu gjøre paa en saa forvirret Maade omkring i Hjernerne, at det neppe vil kunne bære nogen Frugt, at man nu bringer dem ind under Lovgivningsmagtens Forhandlinger, forinden der i alt Fald er opnaaet større Klarhed i saa Henseende.

Winther: Jeg vil kun sige et Par Ord angaaende det Punkt, som nu sidst har været omtalt. Det forekommer mig, at den Modstand, der reises derimod, beror paa en Misforstaelse af Grundloven, navnlig idet man har villet henseføre enhver Understøttelse, der gives af det Offentlige, under Benævnelsen Fattigunderstøttelse. Men i Grundlovens § 84, som giver Ret til at blive understøttet af det Offentlige, naar man ikke selv kan ernære sig, staaer der ikke Tale om, at denne Understøttelse er at betragte som Fattigunderstøttelse, der staaer Understøttelse af det Offentlige, og det forekommer mig, at der maa dog